יותר יפאני מיפאני

פעם הכרתי נגר זקן אחד קשה־יום שסיפר לי כי הלך לאכול במיסעדה קסבה. שאלתי אותו מה פיתאום דווקא קסבה. והאיש ענה לי: „כשביל לא למות חמור, צריך לנסות כל דבר פעם אחת לפחות."

זו, פחות או יותר, הסיבה שבגללה הלכתי בשבוע שעבר לאכול סושי (אוכל יפאני) במיסעדה החדשה של רפי שאולי. הסינית

מנה של סמשי

שהיתה לו לא הספיקה לו. עכשיו הוא ממש מוכרח לאכול יפאני כל ערב.

בטח שהלכתי עם דעות קדומות. ולמה שלא יהיו לי דעות קדומות על אכילת דגים לא מבושלים? אבל כדי להיות באופנה וכדי שיהיה לי מה לענות כשישאלו אותי אם כבר אכלתי אוכל יפאני — הלכתי. אבל למקומות מפחידים אני אף פעם לא הולכת לבד, אז לקחתי איתי את בעלי. הזכרתי לו שבחוזה־הנישואין כתוב אצלנו „לטוב ולרע", אז הוא השתכנע והלכנו ביחד.

כמובן, לא ידענו מה להזמין. אז הזמנו ארוחה שלמה שהיתה רשומה בתפריט. אם ללמוד, אז עד האוניברסיטה.

לפני שאספר לכם מה אכלנו, אי־אפשר שלא להזכיר את הצורה שבה האוכל מוגש. כל הארוחה נראתה יותר כתערוכה מאשר כארוחה. שילוב הצבעיסבתוך הצלחת, צורת הנחת פיסות האוכל, חיתוך הירקות השונים וכלי־ההגשה עצמם (כל מנה בכלי אחר) הם חוויה אסתטית ממדרגה ראשונה. חוויה שניה ומרתקת היא לראות את הטבח היפאני עובד. אפשר לגשת לדלפק ולהציץ וכשמתגברים על רגש הקינאה (גם עקרות־הבית הכי טובות בעולם) אפשר ללמוד משהו. אחר־כך התיישבנו לאכול.

7 מנות, רבותי, ויצאתי משם קלה כנוצה ובהחלט שבעה. המנה הראשונה מורכבת מפרוסות דקיקות של דג חי וזה נורא מפחיד, אבל אחרי שאומרים „על החיים ועל המוות" ודוחפים את זה לפה — זה יופי. הרבה יותר דומה לפסטרמי מאשר לדג. אחר־כך היה מרק עם טעם

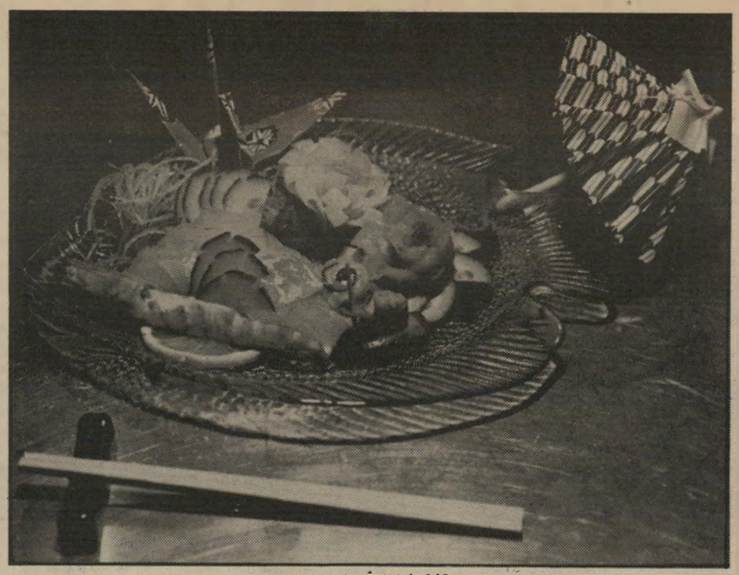

מנה של סשימי

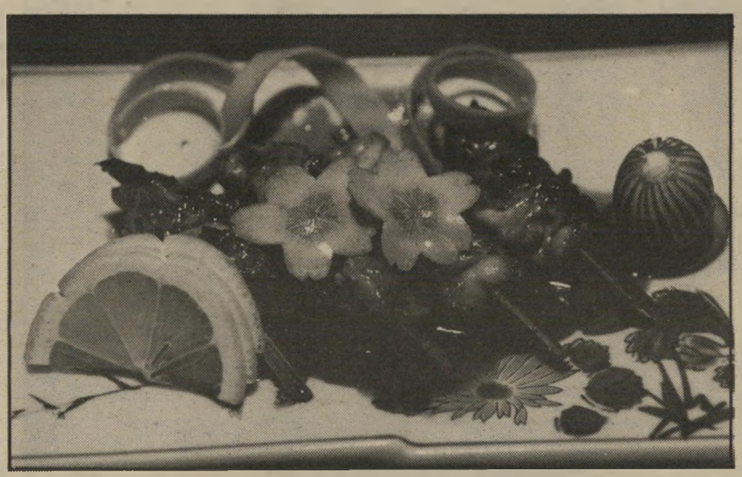

מנה של יקיטורי

נפלא וריח איום. אז אפשר לסתום את האף או לא להזמין מרק. אחר־כך באה צלחת הסושי (שבלעדיה אי־אפשר להגיד שאכלת יפאני). יש בה דברים טעימים ויש לא כל־כך.

מנת היקיטורי היא מנה של שיפודי עוף, שהם למעשה המנה הכי־קרובה לטעם שלנו, והם ממש ממש מצויינים. מנת הטמפורה גם היא מצויינת ואביא לכם בסוף הדף את המירשם, שתהיו קצת יפאנים גם בבית שלכם. מנה שישית היתה דג לוקוס באיזה רוטב שלא אהבתי, ומנה אחרונה היתה סתם פירות. רק שאף פעם לא ידעתי שאפשר מסתם פירות לעשות צלחת מרהיבה ביופיה של צבעים וצורות.

כל הזמן שתינו תה, ולמרות כל חששותי אני מוכרחה להגיד שנהנינו. המחיר 22 דולר לאיש. אולי בשביל ארוחה רגילה זה יקר, אבל בשביל לא למות חמור זה כלום.

הנה איך עושים טמפורה:

לוקחים כל מה שיש לכם בבית. פילפל ירוק, גזר, תפוח־אדמה, קישוא, חתיכות דג קטנות ועוד, כיד הדמיון הטובה עליכם. בכלי עמוק מערבבים קמח, ביצה אחת ומים, עד שהתערובת תהיה דלילה ואחידה כמו לבלינצ'ס. חותכים את הירקות לפרוסות או לחתיכות דקות, טובלים כל חתיכה בבלילה ומטגנים בשמן חם. כך עושים גם לדגים ולבשר. מגישים הכל ביחד על צלחת הגשה גדולה בתוספת הרבה מפיות נייר וחושבים על גיישות שמלטפות לכם את הגב.

שבו רגע

בדניש אינטיריירס יש עכשיו תערוכה של רהיטים. לא הייתי שולחת אתכם סתם לתערוכת רהיטים, אם לא היה בה משהו מעניין במיוחד. יש בה סדנת־עיצוב של מעצבים צעירים, בעיקר מנורווגיה.

כשאתה גר כמוני ברחוב הירקון בתל־אביב, לפעמים אתה שוכח שהעולם כל הזמן מתפתח. ורק אתה יושב לך כבר שנים על אותה כורסה נוחה שקיבלת מסבתא שלך.

לכו לראות איזה כיסאות יהיו לנו בעוד 30 שנה, ואז תחליטו אם בכלל אתם רוצים לחיות עד אז.

אצלנו בצפת

עד היום ידעתי שיש אוכל איטלקי, אוכל צרפתי, אוכל יווני, סיני, מיזרחי ואפילו יפאני. היום הסתבר לי שיש גם אוכל צפתי. כלומר, מהעיר היפה צפת. הגילוי המדהים הזה התגלה לי על־ידי חברתי פיה, שהיא בת צפת וכמעט כל דבר שהיא מבשלת לא אכלתי מעולם וגם לא שמעתי עליו, וכשאני שואלת „מה זה?" באה

התשובה „זה היו מבשלים אצלנו בצפת." תאמינו לי, מיכרה זהב מצאתי לכם.

בפעם האחרונה היא הגישה צ'ולנט טוב שלתדהמתי היה דומה לגמרי לצ'ולנט שכל עם ישראל מכיר וכבר כמעט התאכזבתי ממנה. ואז היא הביאה לשולחן קערת סלט ענקית עם משהו לגמרי ירוק בפנים, בתוספת ההערה „זה מר שאצלנו בצפת מגישים עם צ'ולנט."

אצלי בבית אוכלים את הסלט הירוק הזה מא שגיליתי אותו, עם כל דבר. ולא היתה אף אש שטעמה את זה, ולא ביקשה את המירשם. וא נתתי לחברות שלי, אז לכם לא אתן?

ככה עושים את „אצלנו בצפת" הירוק:

חבילת פטרוזיליה, חבילה של עלי סלרי (בל השורש), חבילת שמיר, שמן זית, לימון, פילפל מלח, 3 שיני שום כתוש או 2 בצל ירוק.

שמים את כל העלים הירוקים על קרש חיתוך וחותכים הכל (לא מוכרח להיות קצוץ דק, אין שיוצא זה מספיק טוב). מעבירים את הכל לקערת סלט. מוסיפים שום או בצל ירוק חתוך גם הוא, מפזרים מלח ופילפל, שמן זית ומיץ לימון משאירים לישון שעה.

אתמול בערב, כשהכנתי את הסלט הזה, אמ לי בעלי: „תיראי, זה נכון שזה סלט משגע ממש אבל אני כבר אוכל אותו שבועיים כל יום, או את יכולה לשנות משהו." אז הוספתי קצ צנוברים. בטח שאני יודעת שצנוברים עולים כ מיגרש בנתניה, אבל הוא ביקש את זה וזה ח חשבונו. בחייכם, תנסו את זה. זה לא סתם סל

עצור!

לא יכולה לסבול שהם עושים דברים עד האמצע ומפסיקים. יש פיתגם כזה „המתחיל במלאכה אומרים לו גמור". הם ממש מצויינים בלחוקק חוקים של „מי־הביניים. אבל כשזה מגיע למכשירים מודרניים יש להם בעייה. נובחים ומרפים. לא מסוגלים להשתלב בטכנולוגיה החדשה.

מה זאת אומרת לא לטוס באוויר מעל הר־הבית? ומה עם מערת־המכפלה, וקבר־רחל וקבר־אבשלום, ושכונת צנז ומאה־שערים, וק"ק בני־ברק, והשכונות הדתיות של תל־אביב? מה איתם? כל פעם שעובר מטוס בשמיים, אנשים שומרי מיצוות, באשר הם, לא יכולים לקיים את מיצוות „אל תסבול רעש באוזניים". והם סובלים מזה מאוד. גם מהרעש וגם מאי קיום המיצווה.

טוב, אז אולי אפשר לטוס רק מעל הנגב. זאת אומרת לוד־לונדון דרך המידבר. דווקא רומנטי. אבל ברקנו, אי־אפשר גם זה. יש שם עצמות. אלפי עצמות יבשות פזורות מעל המידבר שלנו ואחת מהן בטח היתה של יהודי. אז קומו הייהודים. התאספו בכיכרות וקיראו בקול גדול:

לעצור את התנועה האווירית מעל מדינת ישראל!

קחו את ישראל מהטייסים ותנו אותה לחמורים: וזה מה שיקרה, כנראה, אם ירצה השם.

סידרת חינוך

גם אני, כמו כולנו, הורדתי את בגדי החורף מלמעלה וראיתי שכולם התכווצו. בעיקר החצאיות, במקום של המותניים. נורא נורא התכווצו. ברור לי שזה ביגלל שאיכות הבדים גרועה מאוד. אני בן־אדם שהחליט בגיל מאוד מוקדם להיות בן־אדם מאושר. אז אני ממציאה את הסיבות לדברים לפי מה שהכי נוח לי. ואם אין לזה קשר לעובדות, אז מה?

ובכן, אם הבגדים התכווצו סימן שמישהו רצה שיהיו לי בגדים חדשים. אה. איזה יום. אני יוצאת לי לרחובות, מביטה על חלונות־הראווה ומחליטה, כמובן, כמה כסף אני הולכת להוציא (והחלטה מטומטמת לגמרי, שעוד אף פעם לא הצלחתי לעמוד בה. אבל אדם מבוגר צריך לקבל החלטות). בחלון אחד אני רואה בגדים שחורים ואפורים, אז אני נכנסת. בוחרת לי בגד יפה, כולם משרתים אותי באדיבות. זה כי אני נראית בן־אדם נחמד. כשאני רוצה להיכנס ולמדוד את הבגד, אומר לי בעל החנות שאני לא יכולה לקחת איתי לתא המדידה את התיק האישי שלי. אני שואלת מה הוא רוצה שאני אעשה עם התיק שלי, והוא אומר לי להשאיר אותו על ידו. הוא כבר ישמור עליו.

כשאני תופסת את העצבים הכי גדולים שלי, אני נראית קרה כמו קרח. התיישבתי בכיסא מול האדון, שלפתי סיגריה, הדלקתי אותה באיטיות והסברתי לו, בעברית הכי ספרותית שיכולתי לגייס לעזרתי, שאני לא רואה שום סיבה

שבעולם להשאיר את תיקי האישי ובו הרבה כס פינקס צ'קים, תעודות ושאר אוצרות על יד אר שלא סומך עלי שאני לא אגנוב לו שימלה. קמו באלגנטיות מהכיסא ויצאתי החוצה. בדרך ה עצר אותי ואמר שזה בסדר ושהוא מוכן לתת להיכנס לתא עם התיק שלי, אבל אני רק חייכ אליו ואמרתי שאני לא קונה כלום אצל אנש שמעליבים אותי.

אני לא יודעת איך אתן מרגישות בק לנושא הזה, אבל תחשבו על זה רגע.